

Jeste malo para ali uvek se nekako snađemo

Ned, 29/03/09

BLIC, Panorama

str. 20,21

PORODICA

Posle samo jednog dana poznanstva Žana i Zoran započeli su zajednički život. Nikad se nisu pokajali zbog toga, ali ni libili posla. Nikad nisu bili na odmoru, ali sa komšijama leti uvek idu na "mitrovačko more"

**PORODICA FILIPENĐIĆ
SE ISPOVEDA ZA VAS**

Život sa 30.000 dinara



Jeste malo para ali uvek se nekako snađemo



UOBIČAJENA SLIKA

Svaki slobodan trenutak Aleksandar i Emilija provode u igri



Zana (29) i Zoran (32) Filipendić iz Sremske Mitrovice kažu uglav da je to bila prava filmska ljubav na prvi pogled, jer su posle samo jednog dana poznanstva započeli zajednički život. Isprva živeći u zajedničkom domaćinstvu sa Zoranovim roditeljima, sestrom i bratom, godinama su se polako kućili, da bi se rođenjem dece, Aleksandra(9) i cerke Emilije(5), odvojili u prednji deo porodične kuće na Bosutskom putu.

— Bili smo mladi i ludo zaljubljeni pre deset godina kada je sve počelo. Rodom sam iz Donjeg Tovarnika kod Pećinaca, a u Mitrovicu sam došla u potrazi za poslom. Od rada u kafiću plaćala sam privatni stan i tako jedne večeri upoznala Zorana. Do tada nisam verovala u sudbinu, ali to je bilo to, za ceo život! — priča Žana Filipendić, dok je cerkica Emilija stalno zapitkuje kada će peći žu-žu.

RADILA I PO TRI POSLA

Od početka je Žana znala da neće biti lako, ali je hrabro i vredno zakoračila u izazove bračnog života. Nikada se nije libila niti jednog posla, smatrajući da je u današnje vreme greh birati, a loš posao je „izgovor za lenštine i neradnike, kojima je lakše čekati socijalnu pomoć, no raditi“.

— Ništa nije sramota raditi, samo da posla ima. Bilo je godina kad sam radila i po tri posla. Ujutru

poranim pre pet, pa kod jednog gazde pohitam da mu očistim kafanu, potom trk u „Komunalije“ gde sam radila kao čistačica u „Zelenilu“, a onda posle radnog vremena skoknem kući da skuvam ručak, pa kod jedne gospođe na peglanje veša. I od ta tri posla sam zarađivala jedva minimalnu platu — kaže Žana, koja već godinu dana radi u jednoj privatnoj firmi za platu od 15.000 dinara.

Njen suprug Zoran, inače kuvar po obrazovanju, taj posao nikad nije radio, već je od početka radni staž sticao u vešeraju Opšte bolnice u Sremskoj Mitrovici. Tamo je, kako u šali kaže, među dvadesetak koleginica u posebno privilegovanom položaju, „blažen među ženama“.

— Nije lako živeti sa 30.000 dinara mesečno, jer i ja godinama dobijam samo 15.000 dinara mesečno, kao i moja Žana. Kad čuju kolika mi

je plata, mnogi ne veruju, jer se zna da su plate lekara i medicinskih sestara povećavane više puta, ali naše ne. To je pri ovoj skupoci toliko malo, da ljudi ne veruju — kaže Zoran, napominjući da im roditelji ne pomažu, ne zato što ne žele, nego i sami imaju male penzije.

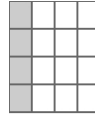
IZDACI NA SVE STRANE

Žana dodaje da bi oni bili prezdovoljni kad bi u kući imali tih 30.000 dinara mesečno gotovine, ali je pola od tog iznosa u kreditima i dugovima za kartice i razne pozajmice od rodbine i prijatelja. Kada su se pre pet godina odvojili od Zoranovih roditelja, podigli su, kako kažu, kredit od 3.100 evra sa rokom otplate na deset godina. Osim toga, Aleksandru su kada je pošao u prvi razred na otplatu kupili kompjuter, a svake godine Zoran preko bolnice naruči desetak

Droga Kolinska i Panorama poklanjaju

„Droga Kolinska“ grupa poklanja „Panoramnim“ porodicama bogatu poklon-korpu s raznovrsnim prehrambenim proizvodima. Korpa sadrži sve proizvodne programe „Droga Kolinska“ grupe - brojne slatke i slane proizvode kompanije „Soko Štark“, „argeta“ paštete, prirodnu mineralnu vodu „donat mg“, bezalkoholno piće „koku“, razne vrste kafa iz asortimana „Grand kafe“ i „Grand pleasure“... Sigurni smo da će ova poklon-korpa biti značajna dopuna mesečnog budžeta jedne porodice.





Skroman život u dve osobe

Filipendići se slažu u jednom - da za sreću nisu potrebne pare, nego sloga i poštovanje i velika ljubav prema deci. To se i oseti boraveći u kućici porodice Filipendić. Žive skromno u samo dve sobe, bez kupatila, a koriste ono u susednoj kući Zoranovih roditelja. Najnužniji nameštaj, na zidu porodične slike, sto prekriven mušesom sa cvetnim dezenom, ali sve odiše toplinom i odaje srećnu porodicu.

metara drva, takođe na rate.

— Dve rupe zakrpiš, tri se pojave, eto, najkraće rečeno, kako se mi snalazimo. Najviše novca mesečno ode na hranu, sva sreća te nam računi za režije nisu veliki. Struje se malo potroši, jer i nemamo puno uređaja. Do pre neku godinu svinje smo držali u donjem dvorištu, ali se ni to, zbog visokih cena kukuruza, više ne isplati. S vremena na vreme uzmemo piliće da uhranimo, a nešto se i u komšiluku proda — kaže Žana.

Mala Emilija još ne ide u obdanište već je čuvaju baka i deka. Igrajući se za kompjuterom i pokazujući svoje igračke, sve vreme je zapitkiivala mamu kada će joj napuniti kadu toplom vodom za kupanje na koje će povesti patku i lutku.

Aleksandar je odličan đak drugog razreda Osnovne škole „Sveti Sava“, a posebno je, kako tata Zoran sa ponosom ističe, talentovan za matematiku, dok mu „sastavi iz srpskog za dlaku slabije idu“.

— Srećni smo što su nam deca zdrava i pametna, i za njih uvek mora sve da bude. Na letovanja nikada nismo išli, nije se imalo para, ali tu su naši Brioni, mitrovačko more, pa leti svi na bicikle i pravo na plažu. Družimo se sa komšijama koji takođe imaju malu decu, skoro svako veče se sastanemo, neko umesi palačinke, neko kiflice i eto veselja — kažu Filipendići.

Tekst i foto: Narcisa Božić